

אייר תשס"ט - אפריל 2009

בכפר

www.kfar-shemaryahu.muni.il

עלון המועצה המקומית כפר שמריהו

לזכרם של הנופלים
במערכות ישראל
ש"אהבת הארץ" הייתה
אהבתם המשותפת.

שלום (הרב) אוברלנדר
הנס בייט
פטר עזרא האזה
רפאל נתן
בצלאל (צלי) קדרי
יוחנן שטראוס
אהרון (ארנו) שירן
משה הימלפרב
אהרון רוני ביצ'ר
יורם פורטנוב
נחום רומן
אילן בנין
דן גילת
יוסף (יוסי, ג'ו) גרסיאני
שאול (שוליק) מילר
ירון (מיקו) שלו-המבורגר
יהי זכרם ברוך

משואה לתקומה 61 שנות עצמאות

ברכת ראש המועצה

תושבי כפר שמריהו היקרים,

מלחמת העולם השנייה, הגדולה במלחמות שידעה האנושות, החלה ב-1 בספטמבר 1939, עם פלישת גרמניה הנאצית לפולין, והסתיימה ב-8 במאי 1945, עם חתימת גרמניה הנאצית על חוזה הכניעה הסופי. שלוש שנים לאחר מכן, ב-15 במאי 1948, לאחר מלחמה קשה ועקובה מדם, הוקמה מדינת ישראל. בהכרזה על הקמת המדינה, השכיל דוד בן גוריון לשזור את קורות העם היהודי במשך אלפי שנותיו ונתן דגש מיוחד למחויבות הערכית והתרבותית של עמנו לאנושות, על רקע התלאות הרבות שעבר והניסיון שצבר. שוב אנו ניצבים בתקופה של חשבון נפש לאומי, שעה שאנו מציינים את יום השואה והגבורה, את יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ובסמיכות חוגגים את יום העצמאות - סמל למעבר משואה לתקומה.

השנה הכלכלית הקשה העוברת על העולם, בצד משברים מדיניים וצבאיים, מצביעים על כך שבסדר העולמי מתקיימת תלות בין מדינות, התארגנויות ודתות, באופן שתנודה בצדו האחד של העולם משפיעה כמעט מיידית על צדו האחר. השליטה כבר אינה מקומית - השיעור שלמדנו במבצע "עופרת יצוקה" מראה על מעורבות עמוקה באזורנו של מדינות וארגונים, הרחוקים גיאוגרפית מהזירה אך משפיעים עליה באמצעות כהני דת והזרמה מסיבית של מזמונים שאינה עולה בקנה אחד עם צרכיהם של התושבים באזור. בסביבה פוליטית זו על מנהיגי מדינת ישראל לנווט את דרכם ביחסים הבינלאומיים ובגזרות הפניםמדיניות.

בימים אלה אנו זוכרים ומזכירים את שישה מיליון קורבנות השואה, את חללי מערכות ישראל ואת נפגעי פעולות הטרור, ומשתתפים באבל הכבד של המשפחות השכולות. מן השכול והאבל אנו שואבים תקווה להתחדשות מדינית וחברתית, וחוגגים את יום העצמאות ה-61 של מדינת ישראל. ראוי להזכיר את מייסדי הכפר, אשר ב-1937 עלו על הקרקע ויצרו את התשתית הנפלאה לישוב בו אנו חיים.

אנו נושאים תפילה לשובם של הטייס הנעדר רון ארד ושל החייל השבוי גלעד שליט הביתה. אני מזמין את כל תושבי כפר שמריהו ובני משפחותיהם לקחת חלק בטקסים ובאירועים לציון יום הזיכרון לשואה ולגבורה, יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ויום העצמאות.

שלכם,
דרור אלוני
ראש המועצה המקומית
כפר שמריהו

בכפר

עלון המועצה המקומית כפר שמריהו

עריכה וכתובה: שרון דור-בן חורין

דוא"ל: Sharon@adpr.co.il

צילומים: מאיר פרינדליך, אירית איתי,
יוספה כהן, אברהם שקולניק

חומר לעיתון נא להעביר למשרדי המועצה

פקס: 09-9505385

או קרן היסוד 13, מיקוד 46910

אתר אינטרנט:

www.kfar-shemaryahu.muni.il

דואר אלקטרוני: lishka@kfar.org.il

ציונים מהשואה - העדוכה של הצהרת שדה עצמון
ראשון, כ"ה בניסן תשס"ט, 18.4.09, בגלריה אודיטוריום וייל

עדות - עבודת יום הזיכרון לשואה ולגבורה בהשתתפות חילי שבט "ניר", חבורת הזמר ולהקת המחול של תיכון היובל. הטקס מיועד לתלמידים מבימות ה' ומעלה שני, כ"ו בניסן תשס"ט, 25.4.09, בשעה 20:00 באודיטוריום וייל

'נזכור את כולם' - עזרת זיכרון מרכזית לחללי מערכות ישראל בסמיך הטווח
שני, ד' באייר תשס"ט, 27.4.09, בשעה 19:30. ברחבת האגודות, רח' הנהג

'בטרם לכת' - ערב שירי לחימים בהשתתפות חבורת הזמר
שני, ג' באייר תשס"ט, 27.4.09, בשעה 21:00 (בתום העצרת), באודיטוריום וייל
הכניסה ללא תשלום

טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ופגעי הטרור
בהשתתפות תלמידי ביה"ס המשותף לכפר שמריהו ולחוף הטרון
שלישי, ד' באייר תשס"ט, 28.4.09, בשעה 8:45. ברחבת בית הספר

טקסי אזכרה רשמיים - לבני כפר שמריהו שנפלו במערכות ישראל
שלישי, ד' באייר תשס"ט, 28.4.09, בשעה 11:00, בחלקה הצבאית
בבית העלמין בכפר שמריהו ובבתי העלמין העבריים

חוגגים עצמאות בכפר שמריהו
תשס"ט - 2009

www.kfar-shemaryahu.muni.il

קבלת שנים הוגיית
לרגל יום העצמאות

טאה ודרור אלוני
מוחככים להזמין לכם לקבלת שנים
הוגיית לרגל יום העצמאות
רביעי, ה' באייר תשס"ט
27.4.09, בשעה 17:30

בבית ראשונים, רח' הנהג 24
בגיל 10000 חיות נא להזמין רגיל

מסיבת עצמאות
לשנת ה-61 למדינת ישראל

הפגנני, אנדרקציות וזיקוקין דוד
שלישי, ד' באייר תשס"ט
28.4.09, בשעה 20:00
במועדון הספורט כפר שמריהו

חדשות מועדון 60+

■ עירית יזר - רכזת מועדון

מועדון + ממשיך במסורת ובפעילות ארוכת השנים ומביא מפגשים רבים ופעילויות, המאופיינות בהרצאות איכותיות ובבחירה קפדנית של המרצים והמדריכים בו, ולכן מאד מומלץ למתעניינים לעקוב אחר הפרסום בעלוני המידע ובלוחות המודעות.

מועדון פלוס מיועד בעיקר לאנשים מתעניינים, שתמיד הקפידו להרחיב את השכלתם וידיעותיהם במגוון תחומים (הרצאות ימי שני בבוקר וימי חמישי אחה"צ), לטייל בארץ בטוילים מודרכים, בהם ניתן לראות וליהנות בצוותא (טיולי המועדון מתקיימים אחת לחודש בימי חמישי), ולקחת חלק בפעילות מועדון הברידיג', חוגי המחשבים, הספרדית, סדנת הצילום וחוגי הפעילות הגופנית. (פרטים על החוגים וסדנת הצילום ניתן לקבל אצלי). בנוסף על כך אנחנו מקיימים פעילויות שונות, שאינן מתפרסמות בעלוני המידע והפרסום עליהן נמסר במפגשי המועדון בימי שני וחמישי ובפרסום על לוחות המודעות.

במהלך החודשים האחרונים ביקרנו בתערוכה של מיכל היימן ושמענו הסבר מהאמנית עצמה, ביקרנו בשתי תערוכות במוזיאון ישראל ("עשויים להפליא" ו"כחול על גבי לבן").

בחדש מאי מתוכנן סיור לשרונה (הקריה בת"א) בהדרכתו של אבי, משה סגל וביוני ביקור ביד ושם.

כאמור, המועדון פותח דלתותיו וכל המתעניינים מוזמנים. כדאי לזכור: ממש ליד הבית מתקיימת פעילות מעניינת ומהנה, צריך רק לבוא!!

לזכרו של ד"ר ארנסט מילר ז"ל

מאת: שרון דור-בן חורין

ד"ר ארנסט מילר ז"ל, ממקימי כפר שמריהו, הלך לעולמו בשנת 1971 בגיל 80. סיפורו של ד"ר מילר מתחיל ביום 26 במאי 1891 בגרמניה, בעיירה אייזנשמיט שליד טריר. בהיותו סטודנט לרפואה בהיידלברג הוא הצטרף לתנועה הציונית.

במלחמת העולם הראשונה הוא שירת כרופא עוזר בחזית ונפצע. בשנת 1921, באיחור שנגרם ע"י שנות מלחמה, הוא קיבל את תואר הדוקטור באוניברסיטת גייטינגן, והוא זכה לכך שאותה אוניברסיטה העניקה לו בתחילת שנת 1921 את דיפלומת הדוקטור של זהב. הוא השתקע בבאד מינסטר כרופא מומחה למחלות פנימיות. מלבד פרקטיקה רחבה, הוא פעל למען עיר המרפא הידועה במעינות הרדיום שלה וחקר את תכולת המעינות. הוא נשא הרצאות ברדיו והשתתף בעריכת עיתון רפואי מקצועי.

בשנת 1933, עם עליית הנאצים לשלטון, החליט ד"ר מילר להגשים את רעיונותיו הציוניים ולהעלות לארץ-ישראל. לפי חינוכו הציוני, ראה הוא חובה לעצמו לעזור באופן מעשי בבניין הארץ, והוא עבד במשך שלוש שנים בחיפה כפועל בניין. בשנת 1937 הוא יחד עם אשתו ובנם היחיד עמנואל, קבלו הצעה לעבור ולישב משק עזר בכפר שמריהו. גם כאן הוא עבד במשך שלוש השנים הראשונות עבודה פיסית קשה בבניין ובפרדס. בשנת 1940 הוא נתמנה כרופא קופת חולים קבוע לאזור כפר שמריהו - הרצליה ג' - רשפון-שפיים. כלי התחבורה שלו בין המרחקים הגדולים היה... חמור. עבודתו של רופא כפר בתנאים הפרימיטיביים ששררו אז היתה כרוכה במסירות מלאה ובכוננות של 24 שעות ביממה. במקרים קשים לא חזר ד"ר מילר הביתה אלא לן בבית החולה. הוא היה רופא מסור ויסודי, שהתעניין בכל בעיותיהם של החולים שלו ביודעו כי ייעוץ נפשי הוא אחד מדרכי הטיפול החשובים ביותר.

והנה קטע שכתב ד"ר מילר ז"ל בעיתון בכפר בדצמבר 1967: "כפרינו לפני 30 שנה היה ללא טלפון וללא מכונית פרטית אחת. אמצעי הקשר דאז: פעמיים ביום אוטובוס שיצא מהרצליה נסע לשפיים ועבר בכפר שמריהו וברשפון. הדרכים היו בקיץ מאובקות ומלאות בורות ובחורף מלאות בוץ ומים מפאת הגשמים. המרפאה של קופת חולים היתה בהרצליה ג' רק בשנת 1940 הוקם בכפר סניף של קופת חולים בבית פרטי, ובו התקיימה קבלת חולים יומית בוקר ואחר צהריים. עם תחילתה של מלחמת העולם השנייה נאלצתי לקבל על עצמי נוסף לכפר גם את המרפאה שבהרצליה ג'. מתוך דאגה לנוחיותי וכדי להקל עלי, העמידה קופ"ח לרשותי בנדיבות רבה, עגלה בה שני גלגלים הרתומה לחמור שאת צרכי הייתי צריך לספק. מלבד תושבי הכפר נקראתי לרפא גם את שכנינו הערבים בסידיני עלי, אלו היו החולים שהיו אסירי תודה במיוחד, הם והבדואים שגרו באוהליהם בשטח שבו כיום ממוקם שדה התעופה של הרצליה".

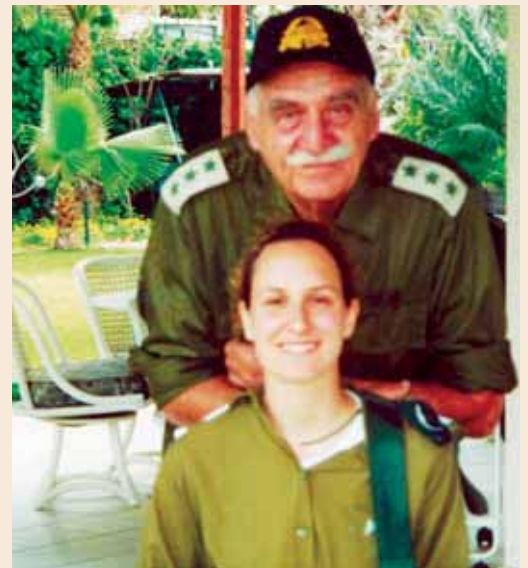
בנו עמנואל מאור, מספר כי היתה זו תקופה בה הוריו עבדו קשה מאוד למחייתם, אביו כרופא האזור ואלו אמו וסבתו ניהלו מעין "פנסיון" אליו הגיעו אנשים עמידים מתל-אביב שברחו מההפצות המועטות שהתרחשו בה בימי מלחמת העולם השנייה.

מאור עצמו, שהיה מבין הילדים הראשונים של הכפר ואף התחתן עם עליזה (בתו של הנס ויסברון שהיה נגר הכפר), גם היא מהמתיישבים הראשונים, ממשיך את דרכו של אביו שהיה שותף לייסודם של בית הכנסת "היכל הבנים" ושל המועצה הדתית בכפר ושל חברה קדישא, ומכאן כו"ר המועצה הדתית בכפר. הוא גם זה שיזם את הקמת בית הראשונים כדי להציג בו את תחילת ההתיישבות בכפר שמריהו, למען הדורות הבאים ועל מנת לשמר מעט מתולדות העלייה ה"קית" שעלתה ארצה בשנות השלושים של המאה הקודמת במסגרת העלייה החמישית.

"השריף של הכפר"

דיויד טפרסון - סיפורו של בורי יהודי

מאת: שרון דור-בן חורין

לדיויד טפרסון, איש גבוה במיוחד (1.96 מטר), יש שני כינויים - "מגדל", כפי שהוא מכונה על-ידי חבריו מהשרות הצבאי, שאותם צבר במהלך שישים השנים האחרונות, ו"השריף של הכפר", כפי שנוהגים תושבי כפר שמריהו לכנותו מאז 1974, בעת שהקים את משמר הכפר והיה נוהג להסתובב עם כובע רחב שוליים ואקדח מוצמד למותנו.

אין איש בכפר שלא מכיר אותו ואת סיפוריו הססגוניים הקשורים לכל מלחמות צבא ההגנה לישראל, אשר בכולן, כולל המבצעים האחרונים, נטל חלק פעיל. יחד עם רעייתו שושנה, ניהל בעבר את חברת הבנייה המשפחתית "דיויד טפרסון", שבנתה 500 וילות בכפר-שמריהו, בהרצליה פיתוח, בקיסריה ובסביון. שושנה עדיין עוסקת קצת בנייה הרכוש המשפחתי, ודיויד, לעומת זאת, עסוק עד מעל הראש בפעילותו הצבאית ומתרכז בהנצחת לוחמים שאיתם שירת בצה"ל, ובניהול האנדרטאות שהקים - אנדרטת המח"ל בדרך בורמה ואנדרטת חטיבת השריון שבה שירת - "אגרוף ורומח" ליד רנטיס.

בביתם רחב הידיים שבכפר, שטח אותו קנו ב-1961 תמורת עשרת אלפים לירות ("אף אחד לא רצה לגור לבד על הגבעה"), יש לטפרסון קומה שלמה משלו, קומת המרתף. כבר בירידה במדרגות למרתף תלויים רמזים למה שיתגלה בהמשך (חניתות, סכינים, פגיונות). נכנסים. ברוכים הבאים לאפריקה הישנה, הקולוניאלית. מסביב לשולחן ביליארד ולדלפק משקאות תלויים רובים עתיקים, מסכות פולחן, ציפורים חנוטות, פסלונים עץ, כלי נגינה אתניים, וכן גולגולת מצומקת, לצד עורות נמרים וצבאים שניצודו ונפרסו במקצועיות (לפני שהממזרים שינו את הכללים). בהמשך ישנו חדר קטן עם אוספים של מקלות הליכה וכובעי שעם. באותו מרחב תחתון נמצא גם המוזיאון.

מעבר לדלת פלדה ממ"דית נפתח מעין חפ"ק המכיל את כל ההיסטוריה המקוטלגת של מתנדבי חוף-לארץ ב-48. דיויד משמש כהיסטוריון מטעם עצמו בעזרת סטודנטית שממיינת, מדפיסה ועוזרת לו להשתלט על ניירת רבה ואינספור מסמכים. בקומה הזאת מנהל טפרסון ארכיון חי ופעיל המאגד את כל סיפורי מלחמות ישראל בהן נטל חלק, ואת כל סיפורי המח"ל העולמי בו הוא חבר בוועד הפעיל. בנוסף, הוא בונה אתר אינטרנט, המרכז את סיפורי

"אנחנו היינו הראשונים שהרמנו את הדגל היהודי. עד היום אני זוכר איך בדיוק באותו רגע שעגנה האונייה התחילה המלחמה ומטוס שלנו הופל ממש על ידנו על החוף. קבלת הפנים שלנו הייתה שכולנו קפצנו למים חוף ממני, כי יצאתי אחרון". ביולי 1948 התנדב לקורס הסמלים הראשון בצה"ל, עזב את "אלכסנדרוני" והצטרף ליחידת קומנדו של ג'יפים בגדוד 9 של הפלמ"ח. בנוסף, השתתף בכל הקרבות והמבצעים בנגב עד אילת, ובמבצע "עובדת", לשחרור אילת. ב-1950 החל לשרת במילואים בחטיבה 7 שריון. ב-1952 הצטרף לחטיבת 27, "אגרוף ורומח", חטיבת שריון המילואים הראשונה, התנדב לקורס קצינים וסיים כסגן ב-1955, מאז זומן לשרת במילואים בכל שנה ושנה. עם שני בניו, גדי ואסף, שירת במלחמת יום הכיפורים ובמלחמת לבנון. טפרסון אוהב לדבר על ימיו בצבא ועל המלחמות שבהן נטל חלק. עיניו בורקות כאשר, בעת פגישתנו, נכנסות שיחות טלפון מהחטיבה שבה הוא מתנדב עד היום, אשר מזמינות אותו לבוא להרים כוסית לפסח. "צריך לבוא עם מדים"? הוא צועק לאדם שנמצא מעברו השני של הקו, ומיד עונה בחזרה "אני אבוא עם מדים, אני כבר אתלבש באוטו".

בספטמבר 1949 השתחרר מהצבא והתחתן עם שושנה, אותה הכיר במקרה כמה שבועות לפני כן. "כחייל בודד התארחנו אצל משפחות שונות בארץ בליל הסדר. אני הגעתי במקרה למשפחת בייזר ברמת גן, לאחר שחבר שהיה אמור להתארח אצלם לא יכול היה לנסוע. שם פגשתי את שושנה ומיד ידעתי שתהיה אשתי". מיד לאחר חתונתם הצטרף לגרעין מח"ל להקמת מושב שיתופי על החוף, כיום מושב הבונים. כבוגר בית ספר חקלאי הוא היה אחראי על הפלחה ועל גן הירק.

בסוף 1950 עזב את המושב ועבר לרמת גן, שם התחיל לעבוד כפועל בניין ובהמשך הפך לאחד מהקבלנים הבולטים במדינה. "בתחילה הייתי פועל בניין, סחבתי חביות סיד על הגב לקומה שישית, אחר כך שיפוצניק, סגרתי מרפסות, עד שפגשתי באתר בנייה זקן אחד שסיפר לי על עסקי הצפרדעים. בסוף שנות ה-50, הדרך המקובלת בארץ לבדיקת הרינון הייתה 'פרוג טסט' (לקחו שתן אישה והזריקו לצפרדע). מעבדות קופות-החולים שיוועו לצפרדעים. בלילות הייתי יוצא לשלולית הגדולה שבכיכר המדינה לצוד צפרדעים (רק זכרים!)". בלילה אחד הרווחתי משכורת חודשית, הבאנו איזה 30 צפרדעים למרפאת זמנהוף", מספר טפרסון.

במרכז חדר העבודה של טפרסון, מונחת מפת שרטוט גדולה. "זה הפרויקט הבא שלי", הוא מחייך בגאווה. "הנהלת כביש 6 מוכנים לשלם לי כמה שאדרוש, כי אני עקשן", הוא שולח חיוך ממזרי. מדובר באנדרטה של חטיבת אגרוף ורומח (חטיבת שריון), שבראש העמותה שלה הוא עומד בהתנדבות. האנדרטה לזכרם של לוחמי החטיבה הוקמה ב-1970 בסיני, לזכרם של 25 חיילים שנפלו בקרבות. ב-1978 היא הועברה לישראל וכיום חקוקים עליה 150 שמות של נופלי החטיבה. כביש 6 שנמשך להיבנות אמור לעבור בדיוק במקום שבו עומדת האנדרטה כיום, אך הובטח לאיש החזק שהפעיל קצת לחץ ועקשנות להזיז את האנדרטה לכל מקום אחר שיבחר. הסיפורים של טפרסון לא נגמרים, והרי איך שיבשר להעביר 60 שנים של לחימה, שמירה ובנייה בשעה אחת או שעתים?! טפרסון שוקד על תיעוד סיפורים אלו בספר הבא שיוציא, ונותר רק לברך את האיש שניחן בזיכרון מצוין ובנדיבות רבה.

הגבורה. חדר נוסף בקומה זו הוא חדר המלאכה של דיויד - חדר שאהוב עליו מאוד בעיקר בלילות. לחדר מלאכה זה הוא יורד כשכולם בבית ישנים ועוסק שם שעות רבות בהרכבה, בשיפוץ ובבניית כל הבא ליד. בגילו, הוא יודע לספר כי העיסוקים הרבים שממלאים את חייו וחוסר השינה הם מה שהתרבות המודרנית מגדירה כיום כדיסלקציה והפרעות קשב, אך במשך שנים רבות איש לא ידע להגדיר זאת והיה עליו להוכיח את עצמו שוב ושוב באינספור הזדמנויות. "מזלי שניחנתי בזיכרון מפותח מאוד ובידי זהב", הוא מעיד על עצמו. הזיכרון הטוב בו ניחן, יחד עם הארגון והסדר שמאפיינים אותו, אפשרו לו, בין השאר, להוציא עד כה שלושה ספרים בהוצאה עצמית, שבהם הוא מספר על תקופות שונות בחייו, על נעוריו בדרום אפריקה, על שירותו בחטיבת הנגב ב-48 ועל שירות המילואים בצה"ל.

סיפור חייו של דיויד טפרסון, בן זקונים למשפחה יהודית בקייפטאון, דרום אפריקה, מתחיל ב-1926. הוא נולד כילד שלישי להורים יוצאי ליטא, פליטי פוגרומים, אשר היגרו לדרום אפריקה בסוף המאה ה-19. הוריו לא תכננו עוד ילדים וסבלנותם הייתה קטנה מלהכיל את הילד הגדול והבלתי ניתן לריסון. שלא כמו ילדים יהודים רבים במשפחות אמידות בדרום אפריקה, אשר נשלחו לפנימיות ויקרתיים, טפרסון הצעיר נרק מתשעה בתי ספר שונים והיה ברור כי חייבים להכניס אותו למסגרת מיוחדת... הוא נשלח לכפרים ללמוד בפנימייה חקלאית. וכך לצדם של "הבורים" (ממוצא הולנדי) המקומיים גדל הילד והפך לחקלאי, שברבות הימים גם ינהל חוות של מיליוני דונמים בערבות נמיביה. "היה לי כוח פיזי שאהבתי להפגין", הוא מספר. "בגיל 15 העמסתי שקי חיטה ששקלו מאה קילוגרם. בנוסף, הצטיינתי בציד, באגרוף וברוגבי והתמחיתי בפרזול סוסים, בגזיזת כבשים, בשחישת בהמות ובתיקון לוקסים ופרימוסים. הבורים האפריקאים קיבלו אותי למרות היותי יהודי, כי הייתי חזק וגדול. קשה לומר שהם היו אנטישמים, הבורים פשוט היו בורים ולא ידעו דברים, שהכנסייה דאגה להסתיר מהם. הבורים דברו שפה דומה מאוד ליידיש, השפה שדוברת על-ידי היהודים, והרגישו קרוב אלינו. הם העריצו אותנו".

באפריקה הוא היה צייד. "הייתי יוצא לצוד, לחפש ביצים של בת יענה ומכין מזה ארוחת בוקר. ב-1940 הכפר שלנו נראה כמו כפר מתחילת המאה, לא היה בו דבר, כלום. הסתובבנו כל הזמן יחפים - קיץ וחורף. החיים לצד הבורים, עם רובה ציד, שינה בשקי שינה, עבודה בחקלאות - כל אלו הכינו אותי להיות חייל בצה"ל", הוא מספר בגאווה.

בגיל 21 החליט להתנדב על-מנת לעזור ולהקים את מדינת ישראל. דיויד עזב את דרום אפריקה ב-4 באפריל 1948 והיה בקבוצת האנשים הראשונה שנשלחה באינייה לאירופה, ועגנה במחנה פליטים במרסיי. משם עלה על סיפונה של האונייה "תטי", האונייה הבלתי חוקית האחרונה שהגיעה לנמל תל-אביב ב-14 במאי 1948. בדיוק כשעגנה האונייה בחופי תל-אביב החלה המלחמה, ומעל ראשם צנח מטוס עברי, שהופל אל החולות הסמוכים. יום לאחר מכן, ב-15 במאי, הכריז דוד בן-גוריון על הקמת מדינת ישראל. באותו יום התגייס טפרסון לצבא ההגנה לישראל והוצב בגדוד 34 המשריון, "אלכסנדרוני". ב-16 במאי כבר לחם בחזית המרכזית "הגענו באוניה ביום עצמאות ב-14 במאי בלילה", מצביע טפרסון בגאווה על תמונה שבה נראית חבורה צעירה מניפה את דגל ישראל מאונייה.

לידיה גרנות, עדות מפי ניצולת "ילדי טהארן"

לידיה גרנות, אדריכלית, תושבת כפר שמריהו משנת 69', היא דמות מוכרת בכפר ואף תכננה בו בתים רבים. את סיפורה המופלא היא מספרת שוב ושוב בהתרגשות רבה. בשנת 1975, כשבנה עגנון היה בכיתה ט', היא כתבה לו בספרון קצר ומאוייר את סיפורה המרגש מרבקה שבפולין, דרך סיביר, טהארן, הודו ועד לעתלית.

"בשנת 1939, בהיותי בת תשע בלבד, חודשים ספורים לפני המלחמה, החליטו הוריי לנסוע לארץ ישראל. את בתם היחידה הם החליטו לא לקחת בדרך הקשה והלא בטוחה, לכן השאירו אותי אצל אחות אמי, דודה אהובה, שלמשפחתה הייתי קשורה מאוד.

גרנו ברבקה - מקום מְצפא לילדים, ליד זקופנה, עיירה על הגבול הצ'כי. הגרמנים היו בצ'כיה ונכנסו אלינו ראשונים, זה היה יום שישי, 1 בספטמבר, אני זוכרת זאת כמו היום. לאחר נסיעתם של הוריי הרגשתי אצל דודתי כמו בבית. הייתי אז בת תשע, הלכתי לבית ספר, שחקתי עם חברותי ונהניתי עם דודתי, דודי ובת דודתי, שהתחנה יומיים לפני פרוץ המלחמה. הכל נראה נעים ושמח כמו תמיד, איש לא חשד שמלחמה הולכת וקרבה.

ב-1 בספטמבר 1939, בשעת בוקר מוקדמת, נכנסו הגרמנים לרבקה. משפחת דודתי החליטה לברוח מייד ליערות. בתחילה סיורתי, פחדתי לעזוב את הבית כי חשבתי שלשם הוריי ישובו בכדי לקחת אותי איתם. אבל דודתי התעקשה: היא העמיסה על העגלה, שהייתה רתומה לשני סוסים, את כל שאריות המזון שנתרו מחתונת בת דודתי והודיעה לי כי אנחנו יוצאים לפיקניק ביער. לא הייתה לי ברירה. חודש שלם ברחנו כך כשהגרמנים דולקים אחרינו ומשיגים אותנו ממקום למקום, עד שהגענו לעיירה באוקרינה ליד לבוב. החלטנו להישאר בלבוב והנה למרבה ההפתעה כבשו את המקום לא הגרמנים אלא הרוסים. באותו זמן נלחמו הרוסים לצידם של הגרמנים.

לאחר זמן קצר התחילו הרוסים לשלוח את כל היהודים לסיביר. ליד ביתנו הייתה אורות סוסים וכל המשפחה החליטה למצוא מקלט בתוך עליית הגג שמעל לאורות הסוסים. שכבנו שם במשך שבוע שלם בלי מצרכי מזון ומים עד שלבסוף ירד בן דודי לחפש אוכל, והרוסים עצרו אותו. בשלב זה ניגשנו כולנו למשטרה ומסרנו את עצמנו כדי להיות יחד אתו. מיד נשלחנו לתחנת הרכבת, שם העמיסו אותנו, חסרי כל, על רכבת משא. בקרונות עמוסים ודחוסים באנשים נסענו במשך חודשים שלמים עד לסיביר. כאשר הגענו לתחנה האחרונה ירדנו וראינו מסביבנו שהכל מושלג וחסוך. משם הלכנו ברגל יומיים דרך יער מכוסה בשלג, בקור אימים, וללא בגדים מתאימים לשהייה ולנית לילה במזג אויר שכזה. שישה חודשים גרתי עם משפחתי במחנה שהיה ממוקם בסביבת העיר ארכנגלסק, שבים הצפוני. בחודש השביעי נלקחתי בכוח למחנה סמוך שהיה מיועד רק לילדי האנשים, שישבו בבית כלא בסיביר. הרוסים לא הסכימו שדודתי תמשיך לטפל בי מאחר שאינני בתה החוקית והחליטו שהמדינה תטפל בי. במחנה הילדים היה המצב גרוע בהרבה מהמחנה הקודם. היה לכלוך נוראי ללא מים. לא למדנו ולא ארגנו אותנו אלא עזבו אותנו, הילדים, לנפשנו. הסבל היה נוראי!

ב 1941, כאשר הרוסים הפסיקו להלחם לצד הגרמנים והצטרפו לבעלות הברית, החליטו לשחרר את האזרחים הפולנים ולתת להם אפשרות לנסוע לכל מקום ברוסיה. המשפחה שלי החליטה לנסוע לטשקנט, שבדרום ברית המועצות. בן דודי יצא לחפש אחרי, הוא החליט להציל אותי בכל מחיר. הוא התגנב למכונית משא והגיע למחנה הילדים, לקח אותי, הסתיר אותי במכונית והביא אותי לתחנת

הגילאים. היו שם בין שמונה מאות לאלף ילדים. מהילדים הבוגרים למדנו הרבה על ארץ ישראל. נשלחו אלינו מדריכים מהארץ, שארגנו ולימדו אותנו את השפה העברית והווי הארץ. שם פגשנו גם את דוד לאור, שארגן את כולנו ודאג לספר לנו סיפורים ושירים בעברית.

גרנו באוהלים, היה קר מאוד וגם המזון לא היה רב. ומעל לכל אלה לא יכולנו להיפטר מהכינים המציקות והלכלוך וסבלנו רבות. היינו תקופה ארוכה במחנה הילדים. הארצות הערביות לא אפשרו לנו לעבור בתחומן, בים הייתה מלחמה, ולכן לא יכולנו לעלות ארצה מיידית. הנרייטה סולד, אישה חמה ומסורה, היא זו שטיפלה בנו בכל אותה תקופה ארוכה. היא לא חסכה כל מאמץ למצוא עבורנו פתרון ולבסוף נוצרה אפשרות להעביר אותנו ברכבת לאחוז ומשם ב-06.01.43 על אוניה, לקרצ' בהודו. שם היינו במחנה ובתאריך 23.02.43 עלינו על אוניית מלחמה בריטית בשם "נאורליה" לסואץ במצרים. הנסיעה הייתה קשה מאוד, כי בדרך הפציצו אותנו והים היה סוער וגלי.

חיילי הבריגאדה חיכו לנו בסואץ, קיבלו אותנו בצורה נפלאה והעלו אותנו על רכבת לארץ ישראל דרך סיני. הגענו עד גדרה, שם חיכו לנו אלפי ילדים ומבוגרים שזרקו עלינו תפוזים ושוקולד ואנחנו היינו כשיכורים משמחה. הרכבת המשיכה עד עתלית ושם הכניסו אותנו למחנה. בכל אותן שנות הנדודים, ההורים שלי לא ידעו ממני דבר. אבא שלי כל הזמן הלך לסוכנות בכדי לנסות ולברר מה עלה בגורלי. יום אחד אמרו לו כי מגיעה קבוצת ילדים ונתנו לו להסתכל ברשימה. כך הם גילו את דבר הגעתי. במחנה עתלית חיכו נשים רבות, מתנדבות, שהכינו עבורנו מזון ומיטות נקיות. בין המתנדבים הייתה גם אמי, אשר לא סיפרה לאיש על זהותה על-מנת לא לצער את הילדים האחרים. אבל ברגע שראתה אותי רצה אלי וכולם בכו והתנשקו."

התקופה הראשונה בארץ הייתה קשה מאוד. לידיה נפרדה מקבוצת הילדים שהתפזרה בכל רחבי הארץ, ועברה לגור עם הוריה בתל-אביב. "הייתי כ"כ מאושרת שמצאתי את ההורים שלי, לא כעסתי עליהם והיה לי קשר מצוין עם אמא שלי שנפטרה לפני עשר שנים בגיל 92. גם אני וגם אמי לא סיפרנו ולא שוחחנו הרבה על התקופה הזאת, בכדי לא לצער אותה", אומרת לידיה. בשנים הראשונות, לאחר הגעתם ארצה, שמרו ילדי טהרן על קשר והירבו להיפגש, אבל במרוצת השנים נותק הקשר ורק בודדים עדיין נפגשים. בכדי לשמור על קשר ועל הסיפור המרגש נערכים מדי כמה שנים אירועים לציון מספר שנות הגעתם של ילדי טהרן והופקו סרטים, המספרים את סיפורים המופלא. לידיה עצמה מרואיינת בסרטים אלו ומעורבת בעשייה המתעדת את סיפורם של הילדים שבקרום גם יוצג במוזיאון חדש בעתלית שישחזר את דרך הגעתם לארץ. דודתה של לידיה, בעלה, בת הדוד וכן הדוד המשיכו לגור במשך מספר שנים בבוכרה ולאחר מכן עזבו לצרפת. לידיה שומרת על קשר הדוק עם בת דודתה בת ה-95, המתגוררת בארה"ב.

מתוך יומנה של לידיה, טהרן 23.8.42

יומני היקר!

האם תזכור יומני כאשר כתבתי לך בזמן שהייתי עם דודתי כמה הייתי רוצה לנסוע לאמי ולאבי בארץ ישראל. עכשיו אני מרגישה שהרגע הולך ומתקרר, אבל שכחתי, אתה לא אותו יומן שבו כתבתי ברוסיה, אתה חדש אבל גם אהוב עלי, ועכשיו אמשיך לכתוב ואספר לך על טהרן וחברי כי אני כבר לא עם דודתי אלא בבית יתומים יהודי. הכל יגמר טוב, אבל לא אוכל להספיק לחשוב על דודתי ומשפחתה שנשארו ברוסיה ואני פה חיה חיים חדשים והכל משמח אותי, אבל גם מעציב כי אני רק חושבת על אלה שעזבתו....

שבט ני"ר חוגג יום הולדת 44

ראיון עם אופיר אבימאיר - תושב הכפר, רכז שבט כפר שמריהו - רשפון

כמה דברים שלא ידעתם על שבט ני"ר

שבט ני"ר הוקם ב-1965, וקיבל את שמו הנוכחי רק בסוף 1967. ני"ר - על שמם של שלושה מתושבי הכפר שנפלו במלחמת ששת הימים - נחום רומן, יורם פורטנוי, רוני ביצ'ר.

★★★

משיק תאומים, בנה של המחנכת הידועה הדסה, שהשתחרר מצה"ל בעת ההיא, קיבל עליו את ריכוז השבט החדש.

★★★

משכנו הראשון של השבט היה במבנה ששימש לפני כן את 'הנוער העובד' ולימים היה לסניף דואר מקומי.

★★★

ב-1965 היו בשבט עשרים וחמישה חניכים ובתוך שנתיים כבר הגיע מספרם למאתיים-יותר ממספר בני הנוער תושבי הכפר בגילאים אלו.

★★★

הפעילות בצופים הייתה רבה ומגוונת: לפחות שתי פעולות בשבוע, מחנאות, טיולים ובחגים - מסיבות ענקיות. כל הפעילות אורגנה על-ידי סגל הדרכה מקומי.

★★★

מלחמת ששת הימים מצאה בכפר שבט מאורגן ויעיל. כוחות ההדרכה המקומיים, ברשותו של מיקי אדיב, שעדיין היה תלמיד תיכון, הוכיחו את יכולתם בסיוע למשקים שבעליהם נקראו לצה"ל, בניקוי הכפר ובפעולות ציבוריות רבות שנתבקשו עקב המצב.

★★★

השבט קיבל בניין משלו, שתוכנן בידי האדריכל יוסף ארד, והוקם בכספי מגבית מקומית.

★★★

ב-1970 נפרד השבט ממשיק תאומים שיצא בשליחות תנועת הצופים לעבוד בארצות-הברית עם התנועה-האחות "הודה הצעיר", ומיקי אדיב קיבל לידי את ניהול השבט, שהמשיך בפעילותו הברוכה ועשה חיל.

★★★

באוגוסט 2000 מונה נחשון רשף מרשפון לראש השבט ונמרוד ברקוביץ' היה למרכז השבט. כדי לשפר את מצב השבט ולרענן אותו הקציבו מועצת כפר שמריהו ומזכירות רשפון תקציב להפעלתו השוטפת, וכך הועמדו לרשותו עוד מבנים טרומיים. כמו כן, המחסן שופץ והותקנה ספריית הדרכה לשימוש המדריכים הצעירים.

★★★

לשבט פעילויות משותפות עם הקהילה, בייחוד בחגי ישראל ובטקס "זכור" השנתי לחללי צה"ל.

★★★

שבט "ניר", הפועל במסגרת הנהגת צופי שרון דרום, שהיא חלק מהסתדרות הצופים העבריים בישראל, מעמיד לרשותם של בני הכפר מסגרת חברתית יציבה, מועילה וחיובית, המשמשת פרודור בדרכ לחיי קהילה בוגרים.

★★★

באוגוסט 2006 מונה אבנר עמרני מכפר שמריהו לתפקיד ראש השבט. בשבט פעילים השנה כמאה ושישים בני נוער.

כיתות ד-ו בשבט ניר בטיול אביב 2009 לרמת מנשה ונחל השופט

בחודש יולי הקרוב תחגוג תנועת "הצופים" 90 שנים להקמתה. שבט ני"ר, שהוקם על-ידי תושבי כפר שמריהו-רשפון ב-1965 יחגוג באירוע זה 44 שנות פעילות. השם ני"ר ניתן לזכרם של שלושה בני הכפר: נחום רומן, יורם פורטנוי ורוני ביצ'ר, שנפלו במלחמת ששת הימים.

אופיר אבימאיר, בן ה-21, משוחרר מזה חמישה חודשים מצה"ל (צנחנים) ומשמש כיום כרכז השבט. עבורו זו סגירת מעגל כפולה, סבו - חנן אבימאיר ז"ל היה ממקימי השבט, אביו היה חניך בשבט, ואילו הוא גדל, הדריך וריכז בו גיוסו לצה"ל.

שרון דור-בן חורין נפגשה עם אופיר לבדוק מה מושך צעירים להמשיך ולפעול למען תנועה בת 90

מה גורם לבחור צעיר שרק משתחרר לחזור לתפקיד בשבט?

"קצת לפני שחרורי משירות החובה, התקשר אלי ראש השבט ושאל אם אני רוצה לקבל את התפקיד. לא היה צריך לשכנע אותי הרבה. כמי שהיה פעיל במשך כל-כך הרבה שנים בשבט זה היה עבורי הדבר הכי טבעי לחזור ולהחזיר בנתינה למקום שממנו שאבתי כל-כך הרבה ערכים לחיי".

נשמע נהדר, מה זה אומר בפועל?

"ביחד עם רכז נוסף, אביב אופנהיים, אני מרכז את כל פעילות שבט ני"ר. האחריות שלנו היא בכמה מישורים: ברמה ההדרכתית - התכנים שמועברים, וברמת הלוגיסטיקה והביצוע של כל התהליכים והעשייה בשבט - פרוצדורות מול ספקים, דאגה למנהלות, קבלת אישורים ועוד... מדי יום אני מוצא עצמי דואג ומאפשר לשכבה הבוגרת לרכז ולהוציא עשרות ילדים לטיולים ולפעולות מעניינות ומגוונות - אני מוצא בזה עניין רב. זה תפקיד מאוד לא שגרתי ואינו מסתיים בשום רגע. יש לנו אחריות מאוד גדולה כלפי החניכים וכמובן כלפי ההורים".

אתה נהנה?

"אני שמח על ההזדמנות שיש לי לבצע תפקיד כל כך מגוון, שכולל בתוכו הרבה דילמות ובעיות, אך יחד עם זאת מתגמל מאוד במקום הערכי. לא כל יום יוצא לנו לגרום לבני נוער לבצע דברים משמעותיים ולקדם אותם. התפקיד שלי מאפשר לי לקדם החלטות ואחריות, שלוקח על עצמו נער בן 17 - 18, שמתכנן טיול לכמאה חניכים. מתפקידי לתת לו את המקום לכך והכוונה - זה בהחלט יוצר סיפוק רב".

פעם הצופים היה מקום בעל ערך ציוני, היה ברור שצריך להשתייך לתנועת נוער בכדי לייסד או להמשיך ביישוב הארץ, והיום?

"אין ספק שהתפקיד של הצופים ותנועות הנוער בכלל השתנה, ומול הפיתויים העכשוויים של בני נוער, מספר המצטרפים הולך ומתמעט. יחד עם זאת, זה המקום היחידי שעדיין דואג להעביר ערכים, לדבר על עשייה למען המדינה והחברה ולהנחיל לילדים ובני נוער הרגשה של עשייה חיובית. בסה"כ הצופים מהווה מקום מפגש ערכי שבו ניתן לפגוש בני נוער שונים מכל רחבי הארץ, מקום שבו לראשונה מתמודדים עם ארגון וניהול תהליכים בפועל. צריך להבין - כשילד הולך לחוג המדריך הוא האחראי, המילה האחרונה היא שלו והחניכים מתאימים עצמם. בצופים זה שונה. הילדים הופכים לבוגרים של השבט ולא לו שידריכו בהמשך. הם לומדים לארגן דברים ולבצע את החלטותיהם, ובכך נוצרות עבורם הזדמנויות חדשות וייחודיות שאינן קיימות במקומות אחרים. בנוסף, זהו אחד המקומות היחידים שמאפשר לנו להיפגש עם אוכלוסיות רבות ומגוונות מעבר לאוכלוסיה המקומית, אשר בדרך כלל פוגשים רק בצבא. ההשתייכות לצופים היא כמו פירמידה, שמתחילה בשכבות הצעירות ועם השנים התפקידים הולכים ונהיים יותר מגוונים ומשמעותיים לנערים, שלוקחים עליהם מנהיגות להיות מדריכים, רשג"דים ורכזים צעירים, תפקידים שמאפשרים מקום ביטוי רחב עבורם".

האם לדעתך, התקופה שלך בצופים, לפני הצבא, הכשירה אותך יותר כחייל וכמפקד?

"כפעיל בשבט וכמדריך למדתי לעמוד בפני קבוצה גדולה של חניכים ולהבין כי לכל מילה שיוצאת מהפה שלי יש משמעות. הבנתי מה זה אחריות. אתה צריך לעמוד מול קבוצה של 15-16 חניכים שאתה צריך להיות "אבא ואמא" שלהם ואין לך לאן לברוח. כמובן שזה הוסיף גם לביטחון העצמי, ליכולת לקבל החלטות ולסדר והארגון שלי".

מסר לאנשי הכפר?

"חשוב לי שיבינו כי לפעילות כמו בצופים אין תחליף או תמורה הולמת אחרת. יש לנו פה בכפר שמריהו וברשפון משהו זמין, אפילו יוצא דופן באיכותו, ואין שום חוג או פעילות שניתן לרכוש בכסף ויהיו תמורה שווה לערכים שנרכשים בפעילות בצופים. אנחנו משקיעים בפעילויות מגוונות, כל פעם עושים משהו אחר, נוגעים בתכנים שונים וכמובן מתאימים עצמנו

לכבוד הגיגות מאה שנה לעיר תל אביב - יפו יצאו כל תלמידי ביה"ס לטיול בעיר

הטיול התחיל במגדל שלום, שם ראו הילדים את הפסיפס של גוטמן המציג את ימיה הראשונים של העיר בארבעה צבעים המסמלים תקופות שונות. משם, עברו הילדים בצעידה רגלית דרך קולנוע "עזן", הקולנוע הראשון, ודרך סמטאות נוה צדק עד מרכז סוזן דלאל. הילדים נחשפו להיסטוריה, למבני העיר - ישן מול חדש - לאנשים ולסיפורים מעניינים שהתרחשו במאה שנות קיומה של תל אביב. בנוסף להסברים של המדריכים פגשו הילדים גם דמויות מן העבר (שחקני רחוב): מר אהרון שלוש ומנקה רחובות.

משם נסעו הילדים נסיעה קצרה ליפו העתיקה, טיילו בסמטאות, עברו דרך "גשר המזלות", ופגשו שתי דמויות נוספות מהעבר - שיח' ערבי שהתגורר בעיר ואת נפוליאון בכבודו ובעצמו. האטרקציה של הטיול הגיעה בסופו - הפלגה ביאכטה מנמל יפו לאורך חופי ת"א.

פני הכפר לאן?

תהליך התקרבות העיר לכפר מורגש במידה הולכת וגוברת. העיור ומדיניות הממשלה לצופף את האוכלוסייה באזורינו באים לידי ביטוי בתמ"א (תוכנית מתאר ארצית) 35 ובתמ"מ (תוכנית מתאר מחוזית) 5, אשר צירפו את כפר שמריהו למרקם העירוני של מחוז ת"א. היותנו ישוב בעל מרקם כפרי אינו מובן מאליו, ונידרש להיאבק בכל דרך בכדי לשמר את צביון היישוב.

תחבורה:

בנושא כבישים מתרחשים שני תהליכים מקבילים: חיצוני - ממשלת ישראל מפתחת את צירי התנועה הבין-עירוניים ואנו צפויים בתוך כמה שנים להיות כלואים בין כביש מס' 2 (כביש החוף) במערב לכביש מס' 20 (נתיבי אילון) במזרח. התועלת שתצמח לנו בכך הינה העתקת מסילת הברזל מזרחה אל תוואי כביש מס' 20, שרובו יהיה משוקע.

פנימי - מספר כלי הרכב העוברים בכבישי הכפר הולך וגדל, וכן גודלם הפיזי. תופעה זו יוצרת עומסי תנועה בכניסות וביציאות וכן מצוקת תנויה. רחוב המעפילים נמצא בשעות הבוקר והערב בקיבולת מלאה והמפגש עם מסילת הברזל יוצר בעיות נוספות. אנו מקיימים דין ודברים עם משרד התחבורה בכדי להעתיק חלק מהתנועה שעוברת בו לחלופות אחרות, אך בינתיים דברינו נופלים על אוזניים אטומות.

שדה התעופה מיועד להעסקה כבר שנים רבות, אך לצערנו קביעת שדה חלופי מתעכבת ואין לוח זמנים ידוע.

תוכניות בינוי עירוניות:

החלנו בהסדרת תוכניות בניין עיר (תב"ע) במספר אתרים בכפר, שלא טופלו לאורך שנים. ננסה בתוך שנתיים לקבוע כל כביש ככביש וכל שטח ציבורי על פי ייעודו. בד בבד אנו שוקדים לקדם את תוכנית רחוב הנורית (פרטים באתר האינטרנט).

ביוב מרכזי ותשתיות עירוניות:

נחתם הסכם עם עיריית הרצליה לקבלת השפכים של היישוב למערכת הטיהור העירונית בשלוש נקודות. הסכם זה, בנוסף להסכם שנחתם לפני כשלוש שנים עם עיריית רעננה, מאפשר להשלים את חוק העזר לביוב, שהוא תנאי ליציאה לעבודות.

כפי שדיווחנו בעבר, עבודות התקנת הביוב המרכזי ישולבו בחידוש תשתית המים (על ידי אגודת המים) וחידוש כל הכבישים והמדרכות. המוצעה אישרה תוכנית חמש-שנתית לביצוע המיזם ואנו מעריכים שבחודש אוגוסט נצא לדרך - תחילה במתחם ביה"ס האמריקאי ובהמשך ברובע הדרום-מערבי.

תשתית חינוכית:

נרשם גידול מתמיד במספר התלמידים בגני הילדים ובבתי הספר. הצפיפות בגני הילדים שלנו ושל רשפון מחייבת התרחבות. במהלך השנים הקרובות נפעל להקמת אשכול גני ילדים משותף במתחם ביה"ס, ואילו נעביר גם את כלנית.

נושאים שמחייבים טיפול:

המרכז המסחרי - חזותו ורמת התברואה הירודה שבו אינם מתאימים לאיכות החיים ביישוב, ולכן נתבע מבעלי הנכסים לשפצו ולשפר חזותו במידה רבה. מתחם פעילות לתנועת הצופים, שיאפשר פעילות איכותית גם בימי החורף. מרכז להוראת המוזיקה, שיענה על הביקוש הגובר.

שבוע החינוך הגופני בבית הספר

מאת: יוספה כהן, מרכזת קשרי קהילה

ניסיתם פעם לעמוד במעגל, להתמסר בכדור, ולהכפיל בארבע את מס' השחקנים שהצליחו להתמסר מבלי להפיל את הכדור? מדובר במשימה פשוטה שניתנה לילדי ביה"ס במסגרת פעילות שנקראת "ספורטמטיקה" - שילוב בין שיעורי הספורט לשיעורי המתמטיקה. פעילות זו התקיימה במהלך שבוע החינוך הגופני בבית הספר המשותף לכפר שמריהו ולחוף השרון, שבוע מלא בפעילויות מגוונות בתחום הספורט ואורח החיים הבריאי.

במסגרת אירועי שבוע החינוך הגופני, אירחו ילדי כיתה ו' את כל ילדי כיתות ו' מבתי הספר של המוצעה האזורית חוף השרון (חובב, ויצמן ואדם וסביבה) לתחרויות קטרגל. ילדי גני הילדים משלושת הישובים (כפר שמריהו, רשפון וגליל ים) הגיעו אף הם לביה"ס ליום ספורט חיוני ביחד עם ילדי כיתות א-ב. הילדים עברו בתחנות היתוליות, שיחקו משחקי כדור וקינחו בקרטיב צונן. יום ספורט זה התקיים גם לילדי כיתות ג-ו.

בנוסף להרצאות, לסרטים ולשיעורים בנושא אורח חיים בריא ותזונה נכונה, נערכה ארוחת בוקר משותפת לכל תלמידי ביה"ס.

שיעורי הטניס, שהתקיימו אחת לשבוע לילדי כיתות א,ב,ג,ד הסתיימו לשנה"ל הזו בפעילות מסכמת שנערכה ע"י צוות המדריכים של ביה"ס לטניס של לימור גבאי. כבר בחודש מאי יחלו התלמידים ללמוד שחיה במועדון הספורט בכפר שמריהו.

ביקור שרת החינוך בבית הספר

במהלך חודש מרץ ביקרה שרת החינוך הגב' יולי תמיר ואנשי מטה משרד החינוך בבית הספר. השרה וצוותה נפגשו עם ההנהלה, המורים והתלמידים וקבלו הסבר בנושא יישומי האופק החדש.